

عنوان مقاله:

مبنای حکومت اراده و تراضی در خیارات در حقوق ایران و فقه مذاهب اسلام

محل انتشار:

دوفصلنامه آموزه های حقوقی گواه، دوره 2، شماره 2 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

سیدمصطفی سعادت مصطفوی - عضو هیئت علمی دانشگاه امام صادق علیه السلام

میثم شکوهی - کارشناس ارشد حقوق خصوصی

خلاصه مقاله:

اصل لزوم قراردادهای و غیرقابل انحلال بودن آن ها که از آن به «اصاله الزوم» تعبیر می شود از اصول و قواعد حاکم بر تمامی عقود می باشد و جز در مواردی که به حکم قانونگذار مورد تخصیص واقع شود، پابرجاست. یکی از موارد تخصیص اصل مزبور که موجب تزلزل عقود و قراردادهای می شود، خیارات است. در این که علت و مبنای تخلف از اصل لزوم در قراردادهای و ثبوت خیارات چیست، میان فقها و حقوقدانان اختلاف نظر وجود دارد یکی از دیدگاه های مهمی که در زمینه مبنای خیارات مطرح شده و طرفداران زیادی را به خود اختصاص داده، مبنای حکومت اراده و تراضی متعاقدين می باشد. بر اساس این مبنا، خیارات فسخ در عقود لازم، به خواست و اراده صریح یا ضمنی دو طرف قرارداد بازمی گردند و حکومت اراده، مبنای واقعی التزام به عقد و حدود آن است. این نظر هرچند طرفدارانی در میان فقها و حقوقدانان دارد و در آثار فقهی و حقوقی مطمح نظر واقع گردیده، لیکن تا به حال به صورت مجزا مورد بحث و بررسی قرار نگرفته است. در این پژوهش، ضمن بررسی انواع تعهدات ضمنی منبعت از اراده متعاقدين که می توان تخلف از آن ها را موجب ثبوت خیار فسخ دانست، امکان پذیرش آن ها به عنوان مبنای خیارات، مورد مذاقه و بررسی قرار خواهد گرفت.

کلمات کلیدی:

خیار، فسخ، شرط ضمنی، شرط ضمنی ارتکازی مقدمه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1262251>

